

REGÉD.

Pesten csötörtökön marczius 31^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

J a g o d a.

(Novella.)

Komolyan 's ünnepélyesen huzódik-le egy hegyláncz „Bocco di Cattaro“ egészen a' bosnyák határ-szélekig, és elválasztja Montenegro't a' félhold birodalmától. — Őriásként tekint-le zordonan 's mintegy málázva a' két részen elvonuló völgyekbe, merész feje majd iszonyú szikla tömegekkel majd éig nyuló fenyőkkel befedve: mig a' déli részen számos török meceset kupjain a' látkörön már már tulhaladó napnak visszavert fénysugarai látszhatók; éjszokról lefüggő oldalon a' keresztények ajtatosságát hirdető harangok innepiesen viszhangzanak, és az istenfélő keblekből kiömlő „Gospodi pomilui“ hat az egyes vándor fülébe, 's érzelő szivét akarhatja ellen is ajtatosságra buzditja. Itt ott kisdud kalibák függnek fecske-fészekként a' meredek hegy-lejtőn. — Nem különben már a' távulból láthatók ezen felföldieknek ide rendelt őreik, kik fog-csikorgatva szemlélik a' gyűlölt szomszéd birtokait, ki már öt század óta hasztalan iparkodik őket a' szolgaság vas-járma alá szorítani. Itt, ezen vadon de egyszersmind elragadtató völgyekben a' kopár 's halállal fenyegető szikla-tömegek alatt, itt él a' Montenegro, földjének hív őrje 's védője, komor 's vad, de büszke vérével szerzett függetlenségeért. Hívén ragaszkodva ősi szokásokhoz 's örökségül nyert igen egyszerű élet-módjához él ő tulajdon vezérei 's családja közt. Fáradhatlan munkával kényszeríti sovány földjét a' szükségesek megadására; buzgón 's hevesen védelmezi borzasztó szikláktól körülövedzett határait. Világosan tükrözi magát ősei férjfiúságának lelkében; szoros öszve-kötésben áll képzelődése a' már régen letűnt 's elsemmisedett nemzetekkel, nem engedvén a' mindeneket feledékenységbe döntő, szünet nélkül haladó, századoktól kitörültetni lelkéből emlékét ama huzamos időkig elnyuló véres csatáknak a' kereszténység legdühösebb 's leg-hatalmasb ellenével, melyeket ő egyébként nem tekint, mint nagyobb

erő bitorlásának. Ezen földmivelők kecskebőrökkel ruházva nyílt 's nyájas homlokkal, lángoló szívvél a' szabadságért és függetlenségért élnek, melyet ők már századok óta kivitak magoknak.

Mélyen ezen vadon erdőségben létez egy kised falu, mellynek rendetlenül elszórt viskói a' távulból csak az örökké zöldelő fenyvesnek csúcsa felett jezer alakban feltűnő 's ismét elenyésző füst által lesznek észrevehetők. — Legvégső a' faluban volt egykor az ott lakozó popának, Volk-nak, háza, melly a' sovány termés mellett csikorgó földmivelőét semmivel sem haladá felül. — Egy messze terjedő kert, melyet Volk egyetlen hiv szolgájával fáradozhatlanul mivelt, kapcsolá magát a' tágos udvarhoz. Mélyebben a' völgyben terjedettel szorgosan munkált kised szántóföldje, mellyből a' szükségesekeket vala beszerzendő: a' lejtőn díszlett volt kieszen viruló mezeje, melly kevés számú nyájának kedves legelőül szolgált. Udvara és kertje csak csekély árokkal 's mesterségesen ültetett zöldelő sövénynyel vala körülvéve, melly a' ragadozó állatoknak gátot vetne. Ajtaja mindenkinek nyitva állott; szomszédjai pedig mindenkor készen valának a' kegyes atya védelmére.

Húsz év tūnt-le már, mióta Volk tisztét még mindegyre legnagyobb lelkesedéssel teljesíté, 's ez által hiveinek legforróbb szeretetét és tiszteletét nyeré-meg. Ifjú 's öreg egyiránt hódolt ezen ajtatos atyának, és nem az alávaló 's kényszerített, hanem fiúi hódolat és bizodalom nyujtá fáradozásának édes jutalmát. Ritkán tölt-el olly nap, mellyen Volk többektől környezve az elnyomottaknak és sínlődőknek vigasztalást 's jó tanácsot nem nyujtott volna, kinek bölcs tanácsát elfogadván, mindenki nyugodtabb szívvél tért vissza övéihez, mint érkezett. A' legkétségesb és szövényesb esetekben bölcs tanácsával Volk mindenkit boldogított, 's elfogulva a' rokon érzelmektől többszer keserű könyek peregte szeméből az elnyomatott ártatlanságért. A' vallásnak hathatós 's enyhítő balzsamát csepegteté ő az előbb eltévedt 's most már bānkodástól marczanglott szívekbe. Minden egyeneltenség a' pópá itélete alá volt vetve, 's kiki nyugodtan és ellenkezés nélkül hódolt a' pópától kimondott itéletnek; mert mindenki ismeré meg nem vesztegethető igazság-szeretetét és ahhoz szigorú ragaszkodását. Sőt közönséges szükség idejében is, a' török rablók pusztítása ellen, az ő hiv papájok körül sereglének össze a' fegyverre kelő lakosok, 's bátran rohantak vezérlete alatt a' csatába; mert Volk szintén olly merész és elhatározott volt a' vérengző harcban, valamint nyájas és békességet szerető övéi közt.

Terhesek 's különfélek valának a' pópá foglatatosságai. Egy kincsét őrzött házában, melly sok fáradozásait megjutalmazá, t. i. hűséges szeretettel hozzá ragaszkodó hölgye 's jó reményű leánya.

Egyedül Jagoda volt a' boldog pár szerelmének gyümölcse. — Egyesülve mutatkoztak a' szép Jagodában anyja 's nemzője erényei, és hiven tükrözé szép lelke magát a' bájolásig elragadtató tagokban. Gesztenye színű haja gazdag fürtökben lenge a' hó fehérségű nyak körül: nagy kék szemei két csillagként égtek, 's varázs erővel mindenek szívét lángra gerjeszték. Minden ifjú a' faluban kezéért sovárgó tekintetet vete reá, 's vetélkedve törekvék azt elnyerni: de választott már Jagoda egyet magának, kit szíve sugallott, 's hozzá méltó volt. — Rankó volt ez, fija egy a' szomszéd faluban lakozó birtokosnak, Volk régi barátjának. Kivánsága a' két hiv barátnak, hogy barátságukat szorosb kötelékekkel lássák egybe kapcsolva, már teljesültehez közel volt; Jagoda 's Rankó pedig boldogul tölték napjaikat viszonos szerelmökben. Kevés hónap eltölte után vala Jagoda a' tizenhetedik évet túlhaladó, 's akkor kellett volna az atyai áldástól boldogítva házasság rózsza-lánczai által Rankóval örökre egybe köttetnie.

Egy viharos téli éj volt, midőn Volk pislogó mécsnek homályos fényénél gondolatokba merülve ült az asztalnál könyvet forgatván kezében. Nője és leánya a' kályhát körülfutó alacson lóczára telepedve fontak, 's csak suttogva váltának egymással néhány szót, nehogy az elmerült atyát hangosabb beszédjekkel háborgatnák.

Rémítőleg süvölte a' ház fedelébe ütközött dühös északi szél, 's a' jéggé vált csepegőről csenegve verdesé az apróbb jég-darabokat a' kised ablak üveg tábláihoz. — Minden élet kihalt a' szomszéd viskókban, 's csak az ébres házi ebnek nyivogása szakasztá néha néha félbe az éji csendet. Egyszerre hangos csaholásra kelt a' hiven őrt álló házi eb, és egyszersmind hathatós kopogtatás hallatszék a' ház ajtaján. Rémülten hagyák-el helyöket a' nő és leány. Azonban Volk keresztrel jelelvén homlokát nyugodtan vevé a' lámpát kezébe, szemlélendő, mik történnek kívülről. — „Talán csak nem akarsz ajtót nyitni (szakasztá félbe a' néma csendet most már első ijedtsége után feleszmélő hölgy) — illy későn már és illy viharos éjben!“ — „„Bizonyára annál nagyobb lesz a' szükség, és kívánatosb a' segély““ — felelé Volk, mig azonban az ajtóhoz közelebb lépett. — „Tehát kérdezd legalább kicsoda, 's mit kíván. Milly lehetséges, hogy török rablók jönnek.“ — „„Nincs szükség kérdésre — felelé Volk — hát ha hajlékomat egy eltévedett vagy vigasztalásomat 's gyámkezeimet egy haldokló kívánja! Vagy talán gyáva félénkségem miatt vonjam-el védő kezeimet?““ — Ezeket mondván Volk megnyitá ajtaját, és Rankó rohant-be halványon; haja szétbomolva 's rendetlenül elszorva csüggött arczára; szemei szikráztak, térdei reszkettek, és a' nélkül, hogy szólhatott volna, magán kívül rogyott a' pópa lábaihoz.

Mig Jagoda búsan 's vigasztalás nélkül kezeit kulcsolá, és anyja erősítő szeszekért sietett, elég elővigyázattal élt Volk, hogy a' lábainál szenvedőt meleg ágyba helyezze, 's fagytól merevedt tagjait előbbi élet-erőre hozza. El is érte célját kevés idő múlva a' kised család; mert a' beteg körül véghez vitt fáradhatlan szorgalom által az e' világból kevés pillanatra elköltözhető Rankót ismét előbbi állapotjába visszahívá. De az aléltáságból feleszmélőt fonnyasztó forró láz lepte-meg, melly elme-tehetségeit egy vad és egész valóján elhatalmazott képzelődésben tartá lekötve. Borzasztó alakú képek tüntek-fel a' szerencsétlennek lelkében, és minden érzékét egy keresztül törhetlen homály környezé. Az álom kerülé fáradt pillájit, és csak darabolt felkiáltásokban fejezvé-n ki magát, szavaiból vér, gyilkolás 's boszú vala csak érthető.

Illy rémitőn tölt-el a' hosszú éj, és csak, midőn a' piruló hajnal bihorsugarait a' megfagyott hó színén mint meg annyi kristályban tükrözé, dült Rankó mély és enyhítő álomba. — Már a' nap magosan haladt a' látkörön, 's arany sugarait pazérolva hinté a' jégtől borított regényes völgybe; már Volk is vissza-tért minden nap végezni szokott reggeli dolgáról, kíváncsian 's kémlelődvé kérdezvén hogylétét szeretett fijának. Rankó, még mindegyre elfogódva a' történetektől, mélyen aladt. Csak lábhegyen járdalt fel 's alá a' szorgoskodó anya, ne talán a' szunnyadót keményebb kopogásával nyugtából felferje. Jagoda az ágy lábánál ült, veresre sirt szemeit meredten Rankóra függesztve, és szeretettje üterének minden mozdulatára aggódva figyelvén. Már most felveté szemeit Rankó; félénken futa keresztül a' szobában létezett tárgyakon, 's mostani hol létéről tudni semmit sem látszaték. Végre mintegy kérdezőleg tekintvén Jagodára, ezen szívének legbecsesb tárgyán nyugvának-meg tévelygő szemei. — „Istennek hála! ő él ismét“ — kiálta Jagoda, 's örömtől elfogódva némán hajolt szeretettjének keblére, és azt szép szemeiből kiömlő könny-záporral áztatá; Volk pedig sokat jelentőleg égre emelé szemeit, 's reszkető kezét áldva tevé Rankónak forró homlokára. Rankó megfogván az öregnek áldást osztó kezét, göresös vonaglás-sal szorítá azt törődött szívéhez. — „Ne vesztegesd atyám ezen szívemet marczangló kegyességedet! — kiálta. — Ne pazérold reám nyájas szereteted szerencsétlen leány. Érdemetlen vagyok már mindezekre; huzzátok vissza tőlem ápoló kezeteiket; fordítsátok-el rólam szemeiteket: méltatlan vagyok már azon gyengéd szeretetre, melylyel irántam valátok; mert nem azon tiszta szívű, nem azon büntől szabad Rankót látjátok előttetek; ártatlan vérrrel van szennyezve kezem — én — — gyilkos vagyok!

Mint villántól rezzentve ugrék-fel Jagoda; Volk remegve húzá vissza kezét a szerencsétlentől; a nem várt felfedezés hegyes törként metszé szívét. — Ő szerette Rankót, mint saját fiját. Némán süté-le szemeit, hogy a könnyecsept elrejtene, melly akarátja ellen rezgett ősz pillájin. A hijában elfedni törekedő atyának fájdalma százszorozta leányának keservét, és az ősznek könnyei terhesen hatottak ártatlan lelkére. Az öszveroskadt világ romjait érzé lankadt szíven feküdni, s az emésztő lángot, melly keblében dult, enyhítendő szabad ég alá támolgott.

„Hah, még most lettem valójában szerencsétlen!“ — felszóllalt hevesen Ranko — te atyám! gyámkezedet vonod-el tőlem, s Jagoda gyűlölséget forralva keblében távozik ágyamtól. Fájdalmasabban hat szívemre megvetések, mint mardosó lélekismeretem furdalásai. — Csekély tévedések vonják sokszor magok után a legnagyobb veszélyeket, s egy percz elég különben iszordon és viharos földi pályánkat örökre a szerencsétlenség gyászos medrébe temetni. — Ezen ígéket hallám többszer tisztos tanítóm ajakiról hangzani, a nélkül, hogy sejdíteném ezeknek valóságát magamon teljesülni. — Te tudod, hogy atyám több év óta legfelsőbb fokra terjedt gyűlötségben élt a szomszédban tanyázó Milossal; csak utálat s boszúállás volt rugója minden tervöknek. Az sem lesz titokban előtted, milly fájdalmasan hatott reám ezen viszálykodás, és biztatásaid által buzdítva milly iparral törekvém, hogy a megengesztelődés napja derülne-fel ellenkező vágyukon. Mi az atyák között lehetlennék tünt-fel, a gyermekeknel teljesülni látszatott. Ugyan is szerencsés valék hosszú fáradozás után Millenko-nak, az ellenséges szomszéd fijának, barátságát megnyerni. Falunknak minden ifjai között legrésztvevőbb szívvvel ragaszkodék hozzám Millenko, s én testvéri szeretettel kapcsolám szorosban öszve frigyűnket. Kevés idő lefolyta után tökéletesen öszveforrtak egymáshoz hiven hajlott szíveink. Együtt hajtottuk kised nyájunkat a közösen látogatott legelőre, és bátran követett ő az üvöltöző farkasok s éhségtől gyötrött kegyetlen medvék öldöklésére. Nem különben elválhatlan volt tőlem, midőn parittyá- s egyéb fegyvergyakorlással üzem unalmas óráimat. Soha Istenéhez buzgóbb fohászokat nem bocsájta, mint midőn oldalam mellett tárható-fel szíve kívánatit az egyházban. Szenvedélyes vadász levén nem sok idő kellett, hogy Millenko is gyönyörét lel-fel abban. Mindenütt hív társam volt; de minden igyekezetem is őt ezen veszélyes mulatságtól elidegeníteni süker nélkül maradt; a veszélyek, mellyekkel dacolni kellett neki, még inkább tüzelék szeszélyét. Egy nőtény farkast készülék kölykeivel együtt a barlangban, hol tartozkodék, meglepni. Többszer lett volna már ugyan alkalmam ragadozásain elej-

teni: de tudván, hogy kölykei vannak, inkább az egész fajzatot egy csapással akarám kiirtani. Szándékomat Millenkónak is felfedezém. — Hah! bár akkor némultam volna el örökre! — Jó karba helyezett fegyvereinkkel ellátva, szoros nyílásokon keresztül érkezénk a' szerencsétlen helyre. Már előre megkért Millenko, hogy neki engedném általa' veszélyes szándék kivitelét. Gondolatlanul egyezék-meg kívánságában a' nélkül, hogy a' veszedelmet megfontoltam volna, melly illy kalanddal egybe van kötve. Dobogó szívvel közelíték a' barlang-torkolathoz, 's rettegék nem magamért, hanem Millenkoért. Titkos örömmel vevék észre a' barlang körül friss nyomokat, és azokat szorosabban megvizsgálván, most már nem kételkedhetém, hogy a' farkas most hagyván csak el fészket, kölykei minden őrizet nélkül lesznek. Millenko levetvén válláról fegyverét 's vadásztáskáját, öszvekonnyulva mászott az alacson üregbe. Már csak homályosan ötlének szemembe az élénk színű öltözetéről visszavert sugarak; midőn a' mély csendet egy szorongató kiáltás zavará. Remegve támoalgék az üreghez közelebb — és ó irtózatoss! — rémülten látám Millenkót a' kölykeit dühösen védő anyával küzdeni. Hideg futá végig egész válomat. Kétségbeesve ragadám fegyveremet vállamról; célzok, 's reszketve lobbantám-el a' kegyetlen fegyvert; de ah! én gyáva célzó! a' farkasnak irányzott halálos őn barátom szívét üté keresztül.“

(Folytatás következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász-hir. Pozsonban márt. 18-kán, életének 35-dik évében, tudósorvadásban költözött boldogabb világba m. Bessenyoí és Örvéndi Beóthy Josepha grófné t. Jezerniczei és Bahonyi Jezerniczky Lajos Károly urnak, több t. vgye táblabírájának hitese. Kesergi elhunytát gyászoló férje és hat gyermeke: Gabriela, Josepha, Ádám, Imre, Ida, és Hermine. — Tetemei Bahonyba (Pozson megye) a' nemzeti sirbolyba vitettek. Benne a' Beóthyek grófi családjának utóssó ivadéka halt-ki.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Jégeső. Agenban mult nyáron öt óranegyedig tartó jég esett olly nehézségű, millyenre a' legkorosabb emberek sem emlékeznek; követé ezt feletté nagy és heves zápor; a' dühösködő szélvész háztetőket rontott, bérceket sodort-le, 's a' telt kalászu gabonának még csak nyomaira is alig leheté találni. Sok helyen a' szőlőtők gyökereitől szaggattattak-ki. A' kárt alig lehet felszámolni, 's a' vidékbeli lakosok szinte teljes reménytelenségben sinlenek.

Vipera-harapás. Mult nyáron Dombes környékén egy fiatal földművelőt, aratás közben, vipera kigyó csipett-meg. A' sérülés éppen a' czomb táján esett, 's a' szegény ember, minthogy a' segedelem későre jött, meghalt bele. Hasznos vélünk az emberi nemzetnek tenni, ha a' vipera harapással bánás-

módot olvasóinkkal közöljük. Az első, mit ezen veszélyes sebnél az embernek tenni kell, az, hogy legott, ámbár nem igen erősen, azt beköti; hogy a' méregnek mélyebb behatása gátoltassék, a' sebet kiszívja, mi minden veszedelem nélkül megeshetik; azután akár tüzes vassal kiegészi, akár folyékony alkalival bedörzsöli. Szükséges egyébiránt, hogy szigorú diatát tartson; sőt az indulatlanság is lényeges megkívántatóság, hogy a' seb hamar gyógyulhasson.

Fehér mustár. Francia hirlapok szerint, a' fehér mustár, ha belőle az ember naponként 9—12—15 kanálnyi eszik, bizonyos ellenszenv a' cholera ellen. Ugyan ezen lapok bizonyítják, hogy e' szer által francia országban igen sokan megóvák magokat a' cholerától.

Égsarkvidéki állatok. — 1.) Medve. Fury-Baiban megállapodván, sok illy állat látogata-meg minket — így ír Roos kapitán éjszakeleti átevezhetést kereső második útjában — 's többet közülök lelőttünk. Többen t. i. hajónkon vágyat éreztek a' medve húsát megízelti; de mindnyájan, kik belőle ettek, nagy főfájásról panaszkodának, melly némelyeknél 2—3 napig eltartott, mire azután arczon és kezekben a' bőr lehámlott.

2.) Farkas. Nevezetes eset, hogy egyetlen egy farkas egész sereg eskimo-kutyák közé megy, 's onnan tetszése szerint hoz-ki magának egyet, a' nélkül, hogy a' többiek őt megtámadnák; sőt a' farkastól félelmök olly nagy, hogy láttára remegni és ordítani kezdenek.

3.) Gődény. Egészen vázzá soványodva 's éhétől ösztönöztetve a' hajónkat környező havat átmászván ugrott a' minap hajónk fedelére illy egy állat: 's 12—14 hajóslegénynek jelenlétével mit sem gondolva egy kosárra rohant, mellyben némi hús találkozott, 's olly mohósággal evett, hogy ellentállás nélkül gúzszt hurkolhattak nyakára, melylyel megfojtaték. Éhségét, melly hihetőleg utósó vakmerőségre kényszeríté az állatot, akarván enyhíteni, halálát elé, mellyre olly bátran elszánta magát.

K Ü L Ö N F É L E.

Különös gyógyítás. Hiteles uri ember állítá előttem, hogy egykor a' landshuti egyetemen egyik iskola- és szobatársra N. téli időben forró lázba esett, 's ezen állapotjában szobájából a' szabadba kirohant. Aggodalmasan utána mentek; de utól nem érheték a' gyors özként szaladót. Végre láták, miképen egy alatta beszakadt jégtábla alatt a' tóban evezgált. Innét szerencsésen kiszabadítván haza hozzák, 's N. már harmadnapra az egyetemet teljes egészségben látogathatá. — Elbeszéltem ezen esetet nem régiben egy orvosnak, ki ennek lehetőségét nemcsak nem tagadta, hanem annak hatását és összefüggését olly világosan előnkbe terjeszté, hogy az esetet egészen természetesnek találtuk. Ő erre következő érzékeny történetet beszélt-el. „Persenfeld Walther S—ben kis falusi jószágot birt, hol feleségének halála óta egyetlen egy Emil nevű fijának nevelésével foglalatoskodott. — P. még erőteljes és életvidám férfiú volt, de valamelly veszélyes lábfájásban szenvedett, melly lassanként minden nedvét kiszívta, physical erejét fogyasztá, 's kedvélye vidámságát mindinkább kevesíté. A' kis Emil, mintegy 8—10 éves fiúcska, igen érzé ezen változást, de távol attul, hogy atyjának rossz szeszélyei felett panaszkodott volna, mindig azon volt, miképen tudhatná őt felvidítani, 's erre minden erejéből törekedett. Tudta, hogy apja a' rákot és csigát igen szereti, 's azért tanuló óráji után sokszor kiment a' kertek melletti patakhoz. 's apjának rákokat és csigákat ho-

zott; az apa pedig fijának e' gyengéd érzésén inkább örvendett, mint ha más kezekből azt kétszerezve kapta volna. Egykor szokása szerint valamely árnyékos fa alatt ült az öreg a' nevezett patak előtt, 's ennek szelid csörgedezése közben lágy szenderülésbe merült. Emil mellette állott, 's a' legyeket hessgeté-el szunnyadozó apjáról; de midőn látta, hogy egészen elaludt, sietett rákászásához fogni, felebredő apját meglependő. Leölte tehát felső köntöseit, a' patakba szállott, 's keskeny kezecskejével rák után vadászott; három vala kalapjában, midőn a' negyedik fogást teszi — de ez vízi kigyó volt, mely jég-hidegen és sziszegve körülfoná magát a' felsikoltó gyermek kezén. A' megijedt gyermek minden erejéből ellódítá magától a' kigyót, de egyszersmind ájnva rogyott a' patakba. A' sikoltásra felriadt apa látván gyermeke veszedelmét, feledte mankóját, 's egy szökésre a' patakban volt, és a' kigyótól ment gyermeket ápolgató. De egyszersmind észrevevé, hogy saját lába körül a' patak egészen veresre vala festve; a' vérdagauat t. i. feltört. — P. ur, ki eddig az orvosok tanácsára minden nedvet került, már megijedt, hogy gyulladás esik lábába, 's magát mély aggodalmak közepette ágyába vitete. Az orvos megérkezék, 's a' lábat bekötöze; a' seb, melyet a' patakviz jól kimosott, igen gyorsan meggyógyult. Kevés hét múlva mankója felesleges lön: de azt még is, mint drága emléket, házában tartá, gyógyulását egyedül fíja iránta viselt szeretetének köszönven.

E M L É K M O N D Á S.

Késő bánat.

Elrepül a' kornak szép álma. — Jaj, a' kinek inség
Es késő bánat-nyoszolyáján virrad az elme.

B A K S A Y.

A' csapodár.

Az esthomályon dongva repült darázs
Éjjel virágok kelyhbe rejtezik,
'S a' mézet onnan lopja. — Bántsd csak —
Merge kitör — sebesít — 's tovább száll.

Rózsám! sok ilyen durva darázs közelg
Hozzánk, ha létünk hajnala nyilni kezd;
A' szívbe rejtett mézre ásít,
'S hogyha lopá, kikaczag, 's odább száll.

M I S K O L T Z Y I S T V Á N.

Enyeszet. Sok nemzet úgy ment keresztül a' világon, mint hajó a' tengeren; mely miután elhaladott, öszvefut mögötte a' hig folyam-ár, 's többé nyomát sem ismered.

H E R E P E I K Á R O L Y után Dezső.

Barátság. Szerelem. Mondják, hogy az igaz barátság határt nem ismer, oldhatlanok szent kötelei, 's csillagként örökre fénylik: midőn ellenben még hevülteben is elenyészik a' szerelem. — De hol találjuk-fel amaszt, 's a' végetlen égnei mellyik hajlata alatt léteznek olly boldogok, kik abban valódi-részt vehetnek?

F. P E P I N. Váradról.

Komolyrejtvény.

Főbb java embernek. Létünknek lomha porából
Mennyékig ez ragad-el, 's majd a' pokolra taszít.
Kormányoz népet, roppant birodalmakat alkot,
'S pusztít; állat, föld, 's tenger alatta vagyon.
A' tudomány, művek, 's mesterseg kutleje mindig.
Jaj, ha szilaj! 's nincs fek öszeszorítini tudó.

V Ö R Ö S R. Vácáról.

Előbbi rejtvény: G é m 's a' t.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. T r a t t n e r - K á r o l y i, uri utca 612.